

gamle, at de selv maa afgøre, om de ville gaa derind eller ikke. Det vil jeg ikke sætte mig til Formynder over.

Jeg anbefaler saaledes de to Andragender, som Flertallet for det enes Vedkommende og hele Udvalget for det andets foreslaar at henvise til den ærede Minister.

K. M. Klausen: Da jeg har haft den Ære at indbringe Andragendet fra den unge Mand, Laboratoriearbejder C. Christensen, vil jeg gerne sige et Par Ord derom. Han har tillige henvendt sig til Krigsministeriet for at faa enten en Erstatning for sit mistede Øje en Gang for alle eller en aarlig Understøttelse. Paa denne Begæring har han modtaget Afslag. Krigsministeriet har ikke villet give ham noget. Det eneste, det vilde give ham, da det ikke længere havde Brug for ham, var hans Afsked. Saa siger Ministeriet, at Tabet af Øjet er Drengens egen Skyld, thi Ulykken skete ved grov Uagtsomhed. Dette sidste kan godt være muligt, men jeg tror, at det nærmest har været fra Arbejdsledelsens Side derude. Vi maa nemlig huske paa, at det er et Barn paa 14—15 Aar, som man her sætter til et meget farligt Arbejde ved Udrensning af de gamle Fænghætter, som han skal skrabe Satsen ud af. Det var under dette Arbejde, at Eksplosionen foregik. Efter at denne Ulykke er sket, og efter at han har mistet sit Øje, er der foretaget tre Sikkerhedsforanstaltninger ved dette Arbejde. For det første gives der ikke længere Akkord derved, for det andet har man forsynet Arbejderne med Sikkerhedsbriller, og for det tredje er der ved Maskinen foretaget nogle Sikkerhedsforanstaltninger, der skulle forebygge Ulykkestilfælde. Det forekommer mig urimeligt at sætte et Barn paa 14—15 Aar til et saa farligt Arbejde, og at den grove Uagtsomhed derfor maa tilskrives Arbejdsledelsen. Ligeledes forekommer det mig urimeligt at give Arbejdet i Akkord til et saadant Barn. Og da Arbejdet i sig selv er sløvende, kan man godt forstaa, at et Barn kan tabe Interessen derfor og blive ligegyldigt, og at Akkordsystemet kan anspore ham til at faa saa meget ud af Arbejdet som muligt. Paa den Maade sker Ulykken. Manden bliver beskæftiget ved Laboratoriet i en Aarrække — han er nu 20—21 Aar — saa bliver der Arbejds-mangel, og saa siger man: Nu kan du gaa, Erstatning kan du ikke faa. Han har ingen Kundskab eller Færdighed, hvormed han kan ernære sig, han har staaet ved dette ganske specielle Arbejde, som han ikke kan faa Brug for

i det private Liv, og man vil ingen Erstatning give ham eller noget som helst andet. Saaledes ser Ministeriet paa Sagen. Det glæder mig, at Finansudvalget i sin Helhed har set anderledes paa denne Sag og ment, at den paa ny burde undersøges, hvorfor det har henvist den til Krigsministeren. Jeg vil haabe, at han, naar han atter faar Lejlighed til at overtænke Sagen, vil komme til en anden Afgørelse end den første. Jeg tvivler ogsaa om, at det er rigtigt, naar Ministeren siger, at Manden vist ikke vilde have kunnet faa Erstatning efter Ulykkesforsikringsloven. Hvis Ulykkesforsikringsraadet kom til at skønne om dette Tilfælde, tror jeg, at Ministeren vilde blive dømt til at give en Erstatning. Hvor meget ved jeg ikke, da jeg ikke ved, hvor mange Procent Invaliditet man beregner Tabet af et Øje til. Men under alle Omstændigheder synes jeg, Ret og Billighed tale for at give det unge Menneske Erstatning, fordi han har mistet sit Øje, enten en Sum en Gang for alle eller, hvad der maaske var bedre, yde ham en aarlig Understøttelse.

Jeg vender mig dernæst til Andragendet fra „Kristelig Forening for unge Mænd“. Denne Forening, der som bekendt bliver ledet af „Indre Mission“, har en meget broget Virksomhed, der omfatter en Række højst forskellige Led og deler sig ud i mange forskellige Grene. Et af disse Led er nu denne „Kristelig Forening for unge Mænd“, der igen i sig tæller mange forskellige Virksomheder, og en af disse er at ville tage sig af Soldaterne. Jeg har ikke været i Stand til at gaa med til at indstille Indre Mission til nu at faa en fast aarlig Understøttelse. Denne Sag er ikke ny. Der forelaa i Folketinget for 3 Aar siden et Andragende fra den samme Forening. Da var det ikke om en fast aarlig Understøttelse, man bad, men om et kontant Tilskud paa 25,000 Kr. Den Sag gav den Gang Anledning til en ret indgaaende Forhandling, og der blev anført mange gode Grunde mod at give dette Tilskud. Den Gang var Partistillingen over for denne Sag saaledes, at Højre og de moderate stemte for Forslaget, og dernæst var der 6 Venstremænd, som fulgte dem, medens Resten af Venstre og Socialdemokraterne talte og stemte imod at give dette Tilskud til Indre Mission. Jeg tror ikke, der kan anføres bedre Argumenter end dem, som bleve anførte af Venstres egne Mænd for 3 Aar siden, og jeg skal derfor med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad der fra